

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

Septimus gradus Paupertatis affectu & effectu omnem nuditatem & incommoditatem exquirere. Cap. 10.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

Septimus Gradus Paupertatis: Affectu, & Effectu omnem nuditatem, & incommoditatem exquirere.

CAPVT X.

DER hos sex gradus paupertatis expositos, mens viri iusti ad septimum, ac postremum gradum eos continentem, & omnem huius virtutis perfectionem comprehendentem, ascendit. Hic autem est, cum quis adeo amore paupertatis capitur, ut omnem nuditatem & incommoditatem suat, & ipsa necessitate, & Dei sola voluntate compulsus, ad temporalia accipienda se demittat. Is diuitias & res temporales abiicit, & mille votis (si necesse fuisset) ad eas numquam possidendas se constringeret, quia ipsas, ut molestas & onerosas, exhorret. Postquam temporalia semel deseruit; nec primam cogitationem ea repetendi, aut iterum possidendi habet, quia affectu ad hæc abiecta affici pertimescit. Superflua & inutilia respuit; quoniam illis se non iuuari, sed onerari, & ligari animaduertit. Necessaria sine immoderato amore aut desiderio accipit, quia non rem, sed vsum eius, & hunc non propter seipsum, sed pro gloria Domini, concupiscit. Indigentiam, & inopiam diligit, quia ad perfectionem ac desideria celestia impelli se sentit. In aegritudinibus, & molestiis corporis, quod sibi ministratum fuerit, sine cura corporis sumit, quoniam diuinæ providentiæ fidit. Huic, inquam, omnia facilia sunt, & prona, quia toto affectu se celestibus iunxit, & a rebus terrenis amore discessit. Quemadmodum enim aliquis ex vilissimo statu ad magnam quandam dignitatem euectus, solet nonnumquam de illa sua vilitate erubescere, & non sine tristitia ad functiones illius miseri status repedare, quas cum primum potest deserit, & obrentum splendorem gloriæque resumit: ita qui delicias spiritus cepit experiri, & dignitatem animæ Deo adherentis agnoscere, vim sibi infert, ut eorum quæ corporis sunt, curam faciat, ut cibum, & potum, & alia utensilia respiciat, & ad hæc inferiora descendat. Illa ergo celestia diligit, ista contemnit: illa suscipiat, ista horret; pro illis laborat, ista, quia aliter fieri non potest, sustinet: illa, quantum est possibile, auget; ista, quantum vires corporis ferunt, imminuit. Hinc in gestis sanctorum legis, quosdam eorum, cum facile possent necessaria saltem accipere, famelicos, & siti afflictos, & laceros, & seminudos ambulasse, quia videlicet sola celestia cupierunt, & hæc terrena, quasi compulsi, & rubore posselli, ad sustentandam vitæque vitam corporis, acceptarunt. Hinc necesse est interdum, istos, & alios, qui vitam illorum emulantur, decipere, ut molestia carnis oppressi, aliquam indulgentiam admittant; & obedientia cogere, ut dimisso habitu iam attrito, & discisso, alium, si non nouum, at minus lacrum & decentem induant. Quin & si prælati sunt (quod aliquando vidimus) necesse est, ut in animum inducant, vestem nouam accipere, detritam & lacram, cum in lecto quiescunt, ab illis de nocte suffurari. Ista, & alia similia, quæ lippis oculis videntur stulta, sunt tamen sapientiæ & seruitutis plena, perfecti pauperes faciunt, quia corpori vix necessaria præbere, quam vel in re minima excedere, malunt. Et sicut si homo durus & immisericos, necessitatem pauperis metatur, illi semper, minus quam sint necessaria, ministrat; ita hi in seipos benignè duri, & blandè immisericos

A des, quia pro bonis celestibus terrena commutant, dum sibi necessaria tribuunt, nec ad necessitatem, sed aliquid minus præbere constituunt.

Mirabilis autem non videbitur religiosus ista paupertas, quam Henricus Suso à secularibus diuitias possidentibus, ad paupertatem verò spiritus aspirantibus, postulare non timuit. Nam hæc sunt eius verba in quodam sermone. Potro spiritus paupertatem integram Deo exhibere poteris, & offerre, etiam si terrenas possideas facultates, ac opes, nec quicquam inde patieris impedimenti, quod ad veram Christi imitationem atinet, si tantum tria hæc, quæ subitico, seruare curaueris, sine quorum obseruatione non est ut id te præstare posse arbitreris. Primum est, ut ex rebus possessis non nisi vitæ necessaria tibi usurpes, haud secus quam si eas ostiatim emendicasses, & quotidie mendicare deberes. Secundum, ut si scias alium quempiam Dei amicum, & hominem bonum, illis indigere, liberam ei facultatem præbere queas, tam libere eis pro sua necessitate vtendi, ac si illius, verè propriæ forent: idque illi non minus cupias, ac faueas, quam tibi ipsi. Tertium, ut si illarum fortasse iacturam facias, ita in animi fundo ac voluntate tranquillus & immotus perseueres, ac si eas numquam habuisses.] Si hæc à diuitibus exiguntur, ut spiritu pauperes, & Abrahæ, ac cæterorum iustorum diuitum imitatores esse possint, quid à nobis exigendum est, qui non tantum voluntate sed opere quoque pauperes esse volumus, & non Patriarchas diuites, sed Christum pro nobis effectum pauperem imitamus? Certè tam parè & angustè nobis viuendum esset, ac si interuarissimos homines stipem emendicaretis, neque aliud nobis esset querendum, nisi pro amore Domini, & desiderio opum celestium, rebus omnibus huius seculi renuciare. Ioannes Baptista forma huius paupertatis factus, & sæculum fugientibus, exemplum nuditatis exhibens, vestem vnicam ex pilis camelorum contextam induebat. Zona pellicea eam corpori aptabat, humi cubabat, cibos, quorum desertum ferax esset, comedebat, solâ aquâ bibeat, & ex mundo ea sola, sine quibus eum mûdus non teneret, acceptabat. In hac autè summa indigentia, & rerû omnium abiectiōne, summa fruebatur tranquillitate, & celestibus illustrationibus abudabat, quia iuxta rerû temporalium contemptum, solet esse lucis diuinæ ac celestium donorum augmentum. Habuit nobilis Christi præcursor in lege gratiæ quamplurimos imitatores, habuit, & huc usque; habet, & usque; ad finem sæculi habebit, qui eius exempla verè & perfectè nuditatis imitentur: Qui ex cibis & indumentis, & reliquis ad vitam mortalem necessariis non ea accipiunt, quibus commodè viuunt, sed ea, quibus vtrumque viuunt, quibus homines apud homines appareant. Sicut autem in nuditate, & in contemptu rerum; ita & in animæ consolationibus, & in celestibus donis præcursori sunt similes. Nam Deus vacuum cordium illorum suis opibus implet, eo ipso quod bona terrena non admittit.

B Mirabilis autem non videbitur religiosus ista paupertas, quam Henricus Suso à secularibus diuitias possidentibus, ad paupertatem verò spiritus aspirantibus, postulare non timuit. Nam hæc sunt eius verba in quodam sermone. Potro spiritus paupertatem integram Deo exhibere poteris, & offerre, etiam si terrenas possideas facultates, ac opes, nec quicquam inde patieris impedimenti, quod ad veram Christi imitationem atinet, si tantum tria hæc, quæ subitico, seruare curaueris, sine quorum obseruatione non est ut id te præstare posse arbitreris. Primum est, ut ex rebus possessis non nisi vitæ necessaria tibi usurpes, haud secus quam si eas ostiatim emendicasses, & quotidie mendicare deberes. Secundum, ut si scias alium quempiam Dei amicum, & hominem bonum, illis indigere, liberam ei facultatem præbere queas, tam libere eis pro sua necessitate vtendi, ac si illius, verè propriæ forent: idque illi non minus cupias, ac faueas, quam tibi ipsi. Tertium, ut si illarum fortasse iacturam facias, ita in animi fundo ac voluntate tranquillus & immotus perseueres, ac si eas numquam habuisses.] Si hæc à diuitibus exiguntur, ut spiritu pauperes, & Abrahæ, ac cæterorum iustorum diuitum imitatores esse possint, quid à nobis exigendum est, qui non tantum voluntate sed opere quoque pauperes esse volumus, & non Patriarchas diuites, sed Christum pro nobis effectum pauperem imitamus? Certè tam parè & angustè nobis viuendum esset, ac si interuarissimos homines stipem emendicaretis, neque aliud nobis esset querendum, nisi pro amore Domini, & desiderio opum celestium, rebus omnibus huius seculi renuciare. Ioannes Baptista forma huius paupertatis factus, & sæculum fugientibus, exemplum nuditatis exhibens, vestem vnicam ex pilis camelorum contextam induebat. Zona pellicea eam corpori aptabat, humi cubabat, cibos, quorum desertum ferax esset, comedebat, solâ aquâ bibeat, & ex mundo ea sola, sine quibus eum mûdus non teneret, acceptabat. In hac autè summa indigentia, & rerû omnium abiectiōne, summa fruebatur tranquillitate, & celestibus illustrationibus abudabat, quia iuxta rerû temporalium contemptum, solet esse lucis diuinæ ac celestium donorum augmentum. Habuit nobilis Christi præcursor in lege gratiæ quamplurimos imitatores, habuit, & huc usque; habet, & usque; ad finem sæculi habebit, qui eius exempla verè & perfectè nuditatis imitentur: Qui ex cibis & indumentis, & reliquis ad vitam mortalem necessariis non ea accipiunt, quibus commodè viuunt, sed ea, quibus vtrumque viuunt, quibus homines apud homines appareant. Sicut autem in nuditate, & in contemptu rerum; ita & in animæ consolationibus, & in celestibus donis præcursori sunt similes. Nam Deus vacuum cordium illorum suis opibus implet, eo ipso quod bona terrena non admittit.

C Duplex est autem radix huius gradus Paupertatis: Altera, sancta fiducia, qua iustus se & sua in sinu diuinæ misericordiæ reiecit: Altera, concupiscentia rerû celestium, quæ mentem erexit, & in magna quadam altitudine sublimauit. Fiducia itaque hanc perfectam paupertatem parit. Nam homo supra communem modum Deo fidens, rerum temporalium meminisse, aut de illis curare erubescit. Et sicut Beata Agatha hac fiducia roborata medicinam corporalem carni suæ numquam exhibuit, spem suam in illo collocans, qui solo sermone restaurat vniuersa; ita & perfecti pauperes, vix ad temporalia respiciunt, ab

D Duplex est autem radix huius gradus Paupertatis: Altera, sancta fiducia, qua iustus se & sua in sinu diuinæ misericordiæ reiecit: Altera, concupiscentia rerû celestium, quæ mentem erexit, & in magna quadam altitudine sublimauit. Fiducia itaque hanc perfectam paupertatem parit. Nam homo supra communem modum Deo fidens, rerum temporalium meminisse, aut de illis curare erubescit. Et sicut Beata Agatha hac fiducia roborata medicinam corporalem carni suæ numquam exhibuit, spem suam in illo collocans, qui solo sermone restaurat vniuersa; ita & perfecti pauperes, vix ad temporalia respiciunt, ab

Ribaden. lib. 2. v. 10. c. 10.

Matth. 6. 25.

Ephram de fide

Matth. 6. 31. 32.

n. 26.

n. 34.

Matth. 4. 4.

Pf. 71. 25.

eo solo pendere volentes, quem sapissime experti sunt patrem, & in necessitatibus fidelissimum prouisorum. Habemus autem & nos in Beato Patre nostro Ignatio illustrissimum huius fiducia, & ex ea nata perfecta paupertatis exemplum. Cum enim nauigaturus esset in Syriam, vt loca sancta nostre Redemptionis inuideret, ab amicis, precibus, ac obiectis timoribus, inductus est, vt viatici nomine sex, aur septem aureos acciperet. His autem acceptis ita propria conscientia increpatus est, quasi a certissima in Deum fiducia, & paupertatis amore deflexisset, vt statim tenuem illam stipem pauperibus erogaret, & nudus ad loca illa, vbi Christus nuditatem docuit, ire decreuit. Idem esse solet virorum perfectorum propositum, qui cum audiant dicentem dominum.

A super terram? Quid, inquam, prater te aut gratum in celo, aut iucundum in terra reperiam? Huius autem desiderij effectum statim explicat, dicens, Defecit caro mea, & cor meum: Deus cordis mei, & pars mea Deus in aeternum:] ac si diceret: Prae desiderio tui, o Domine, quem vt hereditatem meam, ac bonum meum concupisco, caro mea defecit, & spiritus meus elanguit. Caro mea defecit, ne diuitias seculi cupiat, & spiritus meus elanguit, ne honores & dignitates mundi fiat. Qui sanus est, appetentiam cibi, & potus habet, si autem ceperit aegrotare, hunc appetitum deponit, & in horrorem cibi & potus incurrit. Cum male sanus eram, & vitam huius seculi agebam, bona temporalia, corpus impinguantia, & inanes honores spiritum eludentes desiderabam. Cum autem ceperim amore languere, amore, scilicet Dei, & rerum caelestium, bona corporis, & bona animae, post corpus euntis, fastidiui. Seruas tu mihi in celo, o Domine, diuitias immortales, inquit Augustinus, nimirum te ipsum, & ego volui a te in terra, quod habent & impij, quod habent & mali, quod habent & facinorosi, pecuniam, aurum, & argentum, gemmas, familias, quod habent & scelerati multi, quod habent multa feminae turpes, multi viri turpes. Hae pro magno desideravi a Deo meo supra terram, cum seruet se mihi in celo Deus meus.] Iniquum esset, ista vilia, & nullius pretij, appetere in terra, cum tam sublimia & pretiosa parata sint nobis in celo. Quando ergo viri sancti radio diuinae lucis donati ista inuisibilia sibi reposita in illa patria cognoscunt, quando illa magno affectu concupiscunt, adeo in terrenorum appetitu deficiunt, vt ea ad solam necessitatem, quin & vix ad necessitatem, habere sustineant. Liberaliter se caelestibus donant, auare autem se terrenis impendunt: aut potius illa largi & effluenter, ista arcte & stricti sibi tribuunt; quoniam non aestimant possibile rebus terrenis affluere, & caelestibus abundare.

B Nihil tibi sitis animae vestrae quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini,] curas suas in caelestia conferunt, & penitus a rebus corpori necessarijs auertunt. Sanctus quidem Ephram eos qui rerum temporalium sollicitudine distrahuntur, fiducia tepidioris inculcat. Proba, inquit, te ipsum, nunquid terrenae adhuc te cura detineant, & sollicitudines variae de nutriendo & vestiendo corpore, aliaque adhibenda cura, ac procuranda reque, cum tui iam iuris esse velis, ac tui ipsius curam gerere; de quibus iustus es omnino non esse sollicitus. Si enim te credis accepturum aeterna illa, & immortalia, omnisque corruptionis expertia bona: Quanto magis fugacia ista, atque terrena accipies, quae Deus etiam concessit feris, atque volucibus caeli, & hominibus impijs? An non credis Dominum ea tibi largiturum, de quibus ipse praecipit, dicens: Nolite solliciti esse quid edatis, aut bibatis, aut quibus vestiamini, haec enim cuncta gentes mundi inquirunt. Nouit enim pater vester caelestis, quod his omnibus indigeatis.] Et subinfert exprobrans hominibus [modicae fidei:]

C Respicite volatilia caeli, quoniam neque seminant, neque metunt; & pater vester caelestis pascit ea:] quanto amplius vos qui multum differtis a volucibus: Et rursus nos confirmans ait: [Nolite igitur solliciti esse in crastinum.] Si vero adhuc de istis laboras, & non credis sermoni ipsius: nosce rursus te quoque non credere, quod bona aeterna, quae sunt regnum caelorum, sis accepturus; & existimas te credere, qui in rebus paruis, ac corruptioni obnoxius, reperieris incredulus: Hae ille.] Cum itaque viri perfecti magnam de diuina misericordia fiduciam habeant, non mirum si nullam rerum temporalium, quae corpori sunt necessariae, curam suscipiant. Sciunt quia [non in solo pane viuit homo sed in omni verbo quod procedit de ore Dei,] quare si panis deficiat, aut indumentum desit, aut aliquid aliud non suppetat, minime querulantur, immo latitia perfunduntur, quia occasionem Deo fidendi, & eius prouidentiam experiendi, adesse conspiciunt.

D Possident etiam hi arrham quandam regni caelestis, & aeterna, & mentem humanam satiantia suspirant, istudque desiderium aeternorum, desideria terrenorum, immo & memoriam eorum, eliminat. Sicut enim augmentum charitatis cupiditates terrenas imminuit, ita desiderium patriae, & eorum quae nos ad illam ducunt, concupiscentiam exilij huius, & eorum, quibus abundat, euacuat. Quod cum eo vsque processerit, vt totam mentem possideat, & in statum perfectum euadat, non solum desiderium rerum huius seculi tollit, verum & omnia illius molesta & onerosa reddit. Considera sanctum Dauidem praed desiderio diuinae fruitionis tabescentem, hocque suum desiderium in hunc modum explicantem:

E Quid mihi, o Domine, est in celo, & a te quid volui

super terram? Quid, inquam, prater te aut gratum in celo, aut iucundum in terra reperiam? Huius autem desiderij effectum statim explicat, dicens, Defecit caro mea, & cor meum: Deus cordis mei, & pars mea Deus in aeternum:] ac si diceret: Prae desiderio tui, o Domine, quem vt hereditatem meam, ac bonum meum concupisco, caro mea defecit, & spiritus meus elanguit. Caro mea defecit, ne diuitias seculi cupiat, & spiritus meus elanguit, ne honores & dignitates mundi fiat. Qui sanus est, appetentiam cibi, & potus habet, si autem ceperit aegrotare, hunc appetitum deponit, & in horrorem cibi & potus incurrit. Cum male sanus eram, & vitam huius seculi agebam, bona temporalia, corpus impinguantia, & inanes honores spiritum eludentes desiderabam. Cum autem ceperim amore languere, amore, scilicet Dei, & rerum caelestium, bona corporis, & bona animae, post corpus euntis, fastidiui. Seruas tu mihi in celo, o Domine, diuitias immortales, inquit Augustinus, nimirum te ipsum, & ego volui a te in terra, quod habent & impij, quod habent & mali, quod habent & facinorosi, pecuniam, aurum, & argentum, gemmas, familias, quod habent & scelerati multi, quod habent multa feminae turpes, multi viri turpes. Hae pro magno desideravi a Deo meo supra terram, cum seruet se mihi in celo Deus meus.] Iniquum esset, ista vilia, & nullius pretij, appetere in terra, cum tam sublimia & pretiosa parata sint nobis in celo. Quando ergo viri sancti radio diuinae lucis donati ista inuisibilia sibi reposita in illa patria cognoscunt, quando illa magno affectu concupiscunt, adeo in terrenorum appetitu deficiunt, vt ea ad solam necessitatem, quin & vix ad necessitatem, habere sustineant. Liberaliter se caelestibus donant, auare autem se terrenis impendunt: aut potius illa largi & effluenter, ista arcte & stricti sibi tribuunt; quoniam non aestimant possibile rebus terrenis affluere, & caelestibus abundare.

Mysterium hoc adumbratum est in Iacob, postquam cum angelo luctatus est. Nam descripta illa lucta, sic ait scriptura: Orrisque est ei statim sol postquam transgressus est Phanuel: ipse vero claudicabat pede.] Habet homo luctam cum carne, cum incipit feruire Deo, & motibus carnis contradicit. Luctatur cum mundo, & daemone, cum in Dei obsequio progreditur, & suggestiones vtriusque abiicit. Luctatur tandem cum Deo, cum in virtute perficitur, & suspirijs ac desiderijs eius amore flammatur. Post hanc luctam, post transitumque ab eo loco, vbi apparuit ei Angelus, ortus est ei sol, quia ex augmento amoris & desiderij solet lux intelligentiae crescere, & quasi nouus sol iustis mentibus exoriri. Tunc spiritualis Iacob, vir nimirum iustus, solet vno claudicare pede. At quid ista claudicatio allegoricè designet, ex Ambrosio accipe. Hic est homo, inquit, qui luctatus est cum Iacob, & femur eius tetigit: quo tactu Patriarchae neruus obstupuit: significans, ex eius successione, secundum carnem, se esse venturum, qui subternandus esset a populo Iudaeorum in sui corporis passione. Sed quis erit sensus tropologicus nostro proposito accommodatus? Ille quidem, quod visitatio diuina, ac immisum nobis perfectionis desiderium, ad res terrenas nos quasi reddat infirmos, vt eas minimè desideremus, & vix ad necessitatem sumamus. Iam mysticus Iacob vno pede claudicat, cum altero expeditus, & robustus existat, quia infirma despiciens, ad sublimes gradus perfectionis anhelat.

Ex his itaque duabus radicibus gradus perfectissimus paupertatis affurgit, quo Deo fidentes, & caelestia auidè cupientes, omnia temporalia ita contemnimus,

n. 26.

Aug. 11.

Gen. 31. 31.

Ambr. ad Psa. 43.

mus,

Laur. In-
stin. in li-
gna vite
tract. de
pauper. c.
4.

mus, vt parçissimè necessaria accipiamus. Hicque gra-
 dus videtur à Laurentio Iustiniano descriptus, cum
 de perfecta omnium rerum nuditate hæc ait: Vis
 inopiæ diuitias addicere: non subiacet demonibus,
 non afflitit regibus: quia militat Deo, & cum Ange-
 lis ipsi cælorum regi famulatur; Non habet horrea,
 vbi grana reponat: sed talem abundantiam, vt ha-
 bere mundum vniuersum nihil existimet: Non ha-
 bet, quod thesaurizet in terra, quoniam cuncta, quæ
 possidet, recondit cælo: Non indiget seruis: magis
 autem seruos, possessiones, & cogitationes, quæ re-
 gum corda dilaniant, regnum, aurum, & omnia talia,
 quemadmodum puerorum ludibria, deidet, & sicut
 præteriens vmbra, cuncta quæ omnibus cara videntur,
 existimat fore contemptibilia. Quid paupertate
 melius? Quid securius? Quid iucundius? Tristentur
 omnes, cuncti gemant, formident vniuersi: hæc sem-
 per hilaris, semper eodem vultu, eodem animo per-
 seuerat. Bonum caeleste præstolatur possidere in cæ-
 lo; ideo nihil habet quod possit amittere in terra.
 Frequenter euolat ad supernam patriam, vbi remun-
 eratorem suum esse cognoscit. Talis est pulchritudo,
 tales thesauri: & hæc est perfectio, & perfectio-
 nis celsitudo huius beatæ paupertatis, qua velut
 quodam monili se ornant quicumque per internam
 dulcedinem, & caelestem contemplationem, Deo
 adherere desiderant, & hanc vti fundamentum spi-
 ritualis exercitij, & adiutorium exercitationis præci-
 puum assument. Nam Deo, mundo corde vacare
 penitus non potest, quisquis temporalium rerum
 implicatur amore, & distrahitur occupatione. Spiritus
 est Deus, & eos, qui eum adorant, oportet in spi-
 ritu & veritate adorare: vt vnum cum Deo efficiantur,
 quod est proprium quiescentium, quorum vota
 sursum tendunt, & quorum exercitatio spiritualis
 est. Vnde ab omni affectione, & cura per paupertatem
 voluntariam omnium temporalium liberi esse
 debent, quatenus Deo liberius vacare queant. Huc
 vsque ille.

Isid. 4.
24.

Et sanè hæc est perfecta, & beata paupertas, qua
 in homine non ex affectu abnegandi se ipsum, sed
 ex amore & desiderio rerum celestium procedit,
 nec locum temporalium amori relinquit. Hanc præ-
 figurauit Noë, qui bibens vinum, inebriatus est, &
 nudatus in tabernaculo suo. Transiit in literam, &
 Christum in mysterio absconditum inspicimus, qui
 amore humani generis inebriatus, corporis indu-
 menta proiecit, vt in cruce nudus, & omnibus re-
 bus spoliatus ascenderet. Eiusque etiam membra
 non solum viuæ, sed perfecta consideremus (sunt au-
 tem religiosi perfecti) quæ eodem vino amoris occu-
 pata, rebus omnibus in tabernaculo religionis spon-
 te nudantur, vt caput illud pulcherrimum, cuius sunt
 membra, imitentur perfectus. Hanc enim nudita-
 tem Patriarchæ Noë aliquid boni portendisse docet
 Ambrosius sic scribens: Alia est autem denudatio
 animæ, qua velut quandam farcinam corporis abi-
 cit, atque exiit, sicut sepulchrum quoddam carnis
 effugiens: sepulchrum enim patens est guttur hu-
 iusmodi hominum: in quo sepulchro velut attumu-
 latur anima, delectationibus, & cupiditatum passio-
 nibus onerata diuersis. Exiit igitur se à congestione
 terrena, & quasi tertia quædam circumfusa euadit, at-
 que effugit, quæcumque se ab omni nudauerit la-
 queo passionum, & omnem illam deformem spe-
 ciem terrena labis auerterit, vt lucem videat decoris
 æterni. Bona hæc est perfectorum ebrietas, quæ eos
 à senseripsis educit, & in Christi similitudinem exire
 facit, de qua Paulus ait: Et nolite inebriari vino, in
 quo est luxuria, sed implemini spiritu sancto. Hoc

Genes. 9.
21.

Amb. lib.
de Noë. c.
29.

Ephes. 5.
29.

A spiritu inebriati nudi exultanter incedunt, quia sine
 molestia vniuersa terrena relinquunt. Iam quodam-
 modo ad statum innocentie redeunt, in quo vter-
 que parens noster nudus erat, Adam scilicet, & vxor
 eius, & non erubescabant. Nam rebus huius sæculi
 spoliari tantum abest quod erubescant, vt nudita-
 tem illam pro Christo susceptam, eximiam gloriam
 ducant. Erigit ergo se paupertas sensim, atque pau-
 latim, & ex paruis initiis ad magnam sublimitatem
 procedit, & in altissima quadam perfectione desinit.
 Incipit homo diuitias parui pendere, & ad eas nun-
 quam possidendas se voto obligare non timet. Ma-
 gnum initium est hoc, sed satis exiguum, si cum sa-
 stigio, quod exposuimus, conferatur. Deinde votum,
 quod emisit, diligenter custodit, & nihil proprium
 habere presumat. Postea dulcedine paupertatis, quæ
 prius existimauerat amaram, illectus, non solum
 proprium non possidet, verum vsum rerum inuti-
 lium abscondit. Postmodum necessarium rerum af-
 fectum nimium cohibet, & moderatè eas assumit.
 Præterea indigere, & penuriam necessariorum sen-
 tire audet, & vmbra etiam abundantie fugit. Tandem sic
 dispositus, atque paratus, incipit celestia
 gustare, & diuinorum amore teneri, & tunc mole-
 stum putat res terrenas aspicere, & statuit eas quam
 parçissimè admittere, & se quantum infirmitas hu-
 mana tulerit, à necessario quoque earum vfu denu-
 dare. O felix nuditas, qua quodammodo mortali-
 tate vit iustus exiit, & quodam gustu patriæ ce-
 lestis decoratur. Nam sola celestia concupiscit, &
 aliquam stillam illius, quæ isti destinata est, magni-
 tudinis, inuenit, & quæ onerant, & signa sunt cor-
 ruptionis, parui pendit.

Genes. 2.
25.

De Premio Paupertatis, ac primo, de the-
 sauro obtinendo à pauperibus
 in cælo.

CAPVT II.

A NCTAE paupertatis professores,
 vniuersa temporalia propter Chri-
 stum dimittentes, & voto se ad nihil
 possidendum obligantes, interrogent
 Dominum an ob hoc opus egregium
 illos aliquod præmium maneat. Audiant, & dicant
 cum Apostolis: Ecce nos reliquimus omnia, &
 secuti sumus te, quid ergo erit nobis? Illa voce, ecce,
 aliquid magnum, & excellens, & non ab omnibus
 factum se fecisse denotent, nam verè tale est, quod
 pro amore Christi parrarunt. Nos homines huma-
 na contempimus: nos, qui omnia vna nostra vtilitate
 metimur, vtilia nobis abiicimus: nos pro futuris,
 quæ nunquam vidimus, & non ita mouent; præsen-
 tia, quæ mouent, alliciunt, & manibus attrahabamus,
 & cum gaudio possidebamus, reliquimus: nos
 pusilli, & angusto animo, hæc magna, ô Domine
 & difficilia pro te fecimus: quam ergo mercedem
 condignam accipiemus? Quod præmium daturus es
 nobis? Virgeant Dominum, nec timeant quia molesti
 erunt ei, nam qui pro obsequio sibi impensio, non ha-
 bet, quod referat, timet virgeri; qui autem habet præ-
 mium, quod tribuat præstantius obsequio, & habet
 voluntatem dandi, vult rogari. Sciscitentur de præ-
 mio, nec pudeat illos lucrum aspicere, licet non lu-
 cro, sed puro Dei amore ad omnia relinquenda fue-
 rint impulsus, quia ille Dominus, cuius est intuenti cor,
 bene nouit amorem cordis eorum, & puram ac syn-

Matth.
19. 27.